RÅDETS HENSTILLING

af 11. juli 2017

om Frankrigs nationale reformprogram for 2017 og med Rådets udtalelse om Frankrigs stabilitetsprogram for 2017

(2017/C 261/09)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 121, stk. 2, og artikel 148, stk. 4,

som henviser til Rådets forordning (EF) nr. 1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker ([1]), særlig artikel 5, stk. 2,

som henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1176/2011 af 16. november 2011 om forebyggelse og korrektion af makroøkonomiske ubalancer ([2]), særlig artikel 6, stk. 1,

som henviser til henstilling fra Europa-Kommissionen,

som henviser til beslutninger fra Europa-Parlamentet,

som henviser til konklusioner fra Det Europæiske Råd,

som henviser til udtalelse fra Beskæftigelsesudvalget,

som henviser til udtalelse fra Det Økonomiske og Finansielle Udvalg,

som henviser til udtalelse fra Udvalget for Social Beskyttelse,

som henviser til udtalelse fra Udvalget for Økonomisk Politik, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den 16. november 2016 vedtog Kommissionen den årlige vækstundersøgelse, som markerede starten på det europæiske semester 2017 om samordning af de økonomiske politikker. Den 9.-10. marts 2017 tilsluttede Det Europæiske Råd sig prioriteterne i den årlige vækstundersøgelse. Den 16. november 2016 vedtog Kommissionen på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1176/2011 rapporten om varslingsmekanismen, hvori Frankrig blev udpeget som en af de medlemsstater, for hvilke der skulle gennemføres en dybdegående undersøgelse. Samme dato vedtog Kommissionen desuden en henstilling med henblik på Rådets henstilling om den økonomiske politik i euroområdet, som Det Europæiske Råd godkendte den 9.-10. marts 2017. Den 21. marts 2017 vedtog Rådet henstillingen om den økonomiske politik i euroområdet (»henstillingen til euroområdet«) ([3]).

(2) Da Frankrig har euroen som valuta, og i betragtning af de nære indbyrdes forbindelser mellem økonomierne i Den Økonomiske og Monetære Union, bør Frankrig sikre en fuldstændig og rettidig implementering af henstillingen vedrørende euroområdet som afspejlet i henstilling 1 til 4 nedenfor.

(3) Den 22. februar 2017 blev landerapporten for Frankrig 2017 offentliggjort. Den indeholdt en vurdering af Frankrigs fremskridt med hensyn til gennemførelsen af de landespecifikke henstillinger, som Rådet vedtog den 12. juli 2016, opfølgningen på de landespecifikke henstillinger, der blev vedtaget de foregående år, og opfyldelsen af Frankrigs nationale Europa 2020-mål. Den indeholdt desuden en dybdegående undersøgelse efter artikel 5 i forordning (EU) nr. 1176/2011, hvis resultater også blev offentliggjort den 22. februar 2017. Kommissionen konkluderede på baggrund af sin analyse, at Frankrig er berørt af uforholdsmæssigt store makroøkonomiske ubalancer. Frankrig er især kendetegnet ved en svag konkurrenceevne og en stor og voksende offentlig gæld i en situation med lav produktivitetsvækst. Det er særlig vigtigt at sætte ind for at mindske risikoen for negative konsekvenser for den franske økonomi og, i betragtning af landets størrelse og grænseoverskridende relevans, for Den Økonomiske og Monetære Union.

([1]) EFT L 209 af 2.8.1997, s. 1.
([2]) EUT L 306 af 23.11.2011, s. 25.
([3]) EUT C 92 af 24.3.2017, s. 1.

(4) Den 28. april 2017 fremlagde Frankrig sit nationale reformprogram for 2017 og sit stabilitetsprogram for 2017. For at tage hensyn til de indbyrdes sammenhænge mellem de to programmer er de blevet vurderet sammen.

(5) Der er taget hensyn til relevante landespecifikke henstillinger i forbindelse med programmeringen af de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESI-fondene) for 2014-2020. I henhold til artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 ([1]) kan Kommissionen, hvis det er nødvendigt for at støtte gennemførelsen af relevante henstillinger fra Rådet, anmode en medlemsstat om at evaluere og foreslå ændringer i sin partnerskabsaftale og relevante programmer. Kommissionen har redegjort nærmere for, hvordan den agter at anvende den nævnte bestemmelse, i retningslinjer for anvendelsen af foranstaltninger, der knytter ESI-fondenes effektivitet til forsvarlig økonomisk styring.

(6) Frankrig er i øjeblikket underlagt den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten. I sit stabilitetsprogram for 2017 planlægger regeringen i overensstemmelse med Rådets henstilling af 10. marts 2015 som led i proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud at korrigere det uforholdsmæssigt store underskud senest i 2017 med et samlet underskud på 2,8 % af BNP. Det samlede underskud ventes yderligere bragt ned på 1,3 % af BNP i 2020. Den mellemfristede budgetmålsætning, dvs. et strukturelt underskud på 0,4 % af BNP, forventes opfyldt i 2019. Den genberegnede ([2]) strukturelle saldo ventes imidlertid at ligge på - 1,2 % af BNP i 2020, og den mellemfristede budgetmålsætning vil således ikke være opfyldt ved udløbet af programperioden. Ifølge stabilitetsprogrammet for 2017 ventes den offentlige gældskvote at falde fra 95,9 % af BNP i 2018 til 93,1 % i 2020. Det makroøkonomiske scenario der ligger til grund for disse budgetfremskrivninger, er realistisk. De foranstaltninger, der er nødvendige for at understøtte de planlagte underskudsmål fra 2018 og frem, er imidlertid ikke tilstrækkeligt præciseret.

(7) Den 10. marts 2015 rettede Rådet en henstilling til Frankrig om at bringe situationen med et uforholdsmæssigt stort underskud til ophør senest i 2017 og opnå et offentligt underskud på 2,8 % af BNP, hvilket svarer til en forbedring af den strukturelle saldo med 0,9 % af BNP i 2017. Ifølge Kommissionens forårsprognose 2017 forventes det samlede underskud at udgøre 3,0 % af BNP i 2017 i overensstemmelse med traktatens referenceværdi, hvilket er over målet i Rådets henstilling. For 2018 forventes det samlede underskud med en uændret politik at udgøre 3,2 % af BNP og således at ligge over traktatens referenceværdi, hvilket kan indebære risici for en holdbar korrektion af det uforholdsmæssigt store underskud. Desuden forventes den anbefalede finanspolitiske indsats ikke at blive leveret i løbet af den periode, der er omfattet af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, da Frankrigs konsolideringsstrategi primært bygger på en forbedring af konjunkturforholdene og en fortsættelse af situationen med lave rentesatser, hvilket ligger uden for myndighedernes kontrol.

(8) Hvis der alligevel opnås en rettidig og holdbar korrektion, vil Frankrig i 2018 blive underlagt den forebyggende del af stabilitets- og vækstpagten og overgangsbestemmelsen vedrørende gældskriteriet. I lyset af den finanspolitiske situation i landet og navnlig landets gældsniveau forventes Frankrig at fortsætte tilpasningen hen imod den mellemfristede budgetmålsætning om et strukturelt underskud på 0,4 % af BNP. Ifølge den tilpasningsmatrix, der er fastlagt efter fælles aftale som led i stabilitets- og vækstpagten, medfører tilpasningen et krav om en nominel vækst i de primære offentlige nettoudgifter ([3]), som ikke overstiger 1,2 % i 2018. Det svarer til en årlig strukturel tilpasning på 0,6 % af BNP. Med en uændret politik er der risiko for en væsentlig afvigelse fra dette krav i 2018. Der er også risiko for, at Frankrig ikke vil overholde overgangsbestemmelsen vedrørende gældskriteriet i 2018, idet den strukturelle saldo forventes at blive forringet med 0,5 % af BNP, hvorimod der kræves en minimal lineær strukturel tilpasning på 0,4 % af BNP. Rådet er af den generelle opfattelse, at Frankrig skal være parat til at træffe yderligere foranstaltninger i 2017 for a sikre overensstemmelse, og at der vil være behov for yderligere foranstaltninger fra 2018 for at sikre, at bestemmelserne i stabilitets- og vækstpagten overholdes. Ved vurderingen af budgetplanerne og -resultaterne bør der imidlertid, som fastsat i forordning (EF) nr. 1466/97, tages hensyn til medlemsstatens

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 af 17. december 2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 320).

([2]) Konjunkturkorrigerede saldo, eksklusive engangsforanstaltninger og midlertidige foranstaltninger, der er genberegnet af Kommissionen efter den metode, der er aftalt i fællesskab.

([3]) De offentlige nettoudgifter består af de samlede offentlige udgifter minus renteudgifter, udgifter til Unionens programmer, som fuldt ud modsvares af EU-midler, og ikkediskretionære ændringer i udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse. Nationalt finansierede faste bruttoinvesteringer udjævnes i løbet af en 4-årsperiode. Diskretionære foranstaltninger på indtægtssiden eller lovbestemte indtægtsforøgelser er medregnet. Engangsforanstaltninger på både udgifts- og indtægtssiden er modregnet.

budgetmæssige balance i lyset af konjunkturforholdene. Som anført i Kommissionens meddelelse om det europæiske semester 2017, der ledsager disse landespecifikke henstillinger, skal der ved vurderingen af udkastet til budgetplan for 2018 og den efterfølgende vurdering af 2018-budgetresultaterne tages behørigt hensyn til målet om at opnå en finanspolitisk kurs, der bidrager til både at styrke det igangværende opsving og sikre Frankrigs offentlige finansers holdbarhed. Rådet noterer sig i den sammenhæng, at Kommissionen agter at foretage en samlet vurdering i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1466/97, navnlig i lyset af konjunkturforholdene i Frankrig.

(9) Den offentlige udgiftskvote i Frankrig er blandt de højeste i Unionen. Udgiftskvoten forventes at nå op på 56,2 % af BNP i 2017, hvilket er 9,7 procentpoint højere end gennemsnittet i Unionen. Frankrig har fulgt en udgiftsbaseret konsolideringsstrategi, der hovedsagelig har bygget på faldende rentesatser og nedskæringer i de offentlige investeringer. Det er imidlertid usandsynligt, at de lave rentesatser vil blive fastholdt på mellemlang sigt, og nedskæringerne i de produktive offentlige investeringer vil kunne skade det fremtidige økonomiske potentiale. Udgiftsanalyserne har derimod påvist en række potentielle effektivitetsgevinster, som ikke er blevet gennemført. Udgiftsanalyserne fandt frem til en brøkdel — mindre end 2 % — af de samlede planlagte udgiftsbesparelser på 50 mia. EUR i perioden 2015-2017. Det er imidlertid kun en del af dem, der er blevet omsat til konkrete foranstaltninger i budgettet for 2016, mens foranstaltningerne i finansloven for 2017 bygger på de foranstaltninger, der er udpeget i udgiftsanalyserne fra 2015. Udgiftsanalyserne kunne give endnu større besparelser, hvis de udvides til at omfatte flere områder, og ved at gennemføre en flerårig strategi for at omsætte alle de påviste besparelser i konkrete budgetforanstaltninger.

(10) Høje sociale sikringsbidrag kombineret med høje afgifter, der belaster virksomhederne, kan virke afskrækkende på private investeringer og hæmme virksomhedernes vækst og nyansættelser. Der er fortsat gennemført politiske foranstaltninger for at mindske arbejdskraftomkostningerne, og i april 2016 lanceredes den anden fase af nedskæringerne i arbejdsgivernes sociale bidrag under ansvars- og solidaritetspagten. Desuden har regeringen i 2017 øget skattelempelsen for konkurrenceevne og beskæftigelse (CICE) fra 6 % til 7 %. Disse foranstaltninger for at mindske skattekilen på arbejde har forbedret Frankrigs konkurrenceevne siden 2013, men tidligere akkumulerede tab er endnu ikke blevet indhentet. Når man ser på gennemsnitslønnen, havde Frankrig i 2015 det højeste arbejdsgiverbidrag til social sikring i Unionen i forhold til de samlede arbejdskraftomkostninger, der betales af arbejdsgiveren, selv om det er faldende. De seneste evalueringer af disse foranstaltninger påviste de positive virkninger for beskæftigelsen og virksomhedernes fortjenstmargen, men der er behov for yderligere evalueringer for fuldt ud at vurdere deres indvirkning på lønninger, investeringer, beskæftigelse og virksomhedernes fortjeneste. De seneste evalueringer tyder også på, at konsolideringen af de foranstaltninger, der skal reducere lønomkostningerne, og de deraf følgende faste nedsættelser af sociale bidrag vil optimere deres beskæftigelses- og investeringsmæssige virkninger.

(11) Den faktiske gennemsnitlige selskabsskattesats var på 38,4 % pr. 1. juli 2016 og dermed den højeste i Unionen, og andre produktionsafgifter er også særdeles høje. Frankrig har imidlertid truffet foranstaltninger, der skal sænke den lovbestemte selskabsskattesats til 28 % i 2020. Samtidig falder skattebyrden på forbrug stadig mindre end i andre medlemsstater. I 2014 lå Frankrig på 27. pladsen i Unionen hvad angår skatteindtægter fra forbrug i procent af den samlede beskatning. Momssystemet er kendetegnet ved en normalsats på mellemniveau og meget lave nedsatte satser, som anvendes på et stort skattegrundlag. Skattesystemets kompleksitet kan være en hindring for et velfungerende erhvervsliv. Frankrig har et højt skattetryk kombineret med mange skattelempelser, nedsatte satser og et stort antal skatteordninger, som resulterer i usikkerhed og øgede omkostninger til regeloverholdelse, navnlig for virksomheder. De samlede skatteudgifter er betydelige i Frankrig og udgør mere end 3 % af BNP. Myndighedernes administrative omkostninger i forbindelse med skatteopkrævning er også høje og ligger over EU-gennemsnittet.

(12) I 2016 faldt arbejdsløsheden til 10,1 %. Ledigheden er højere blandt de unge, de lavtuddannede og dem, der ikke er født i Unionen. De igangværende forvaltningsreformer er afgørende for at tilpasse uddannelsesudbuddet til beskæftigelsesmulighederne og de økonomiske behov. Samtidig har jobsøgende, mindre kvalificerede arbejdstagere og ansatte i SMV'er fortsat vanskeligt ved at få adgang til uddannelse. Det kan være nødvendigt at styrke de allerede eksisterende foranstaltninger og afbalancere ressourcerne for at sikre, at de kan deltage i relevante uddannelsesforløb. De unge og deriblandt de lavest kvalificerede har stadig vanskeligt ved at komme ud på arbejdsmarkedet. I den forbindelse er der truffet foranstaltninger for at støtte lærlingeuddannelser, hvilket har medført positive resultater hidtil. Men den indledende erhvervsuddannelse, der tilbydes, navnlig når den er skolebaseret og i den tertiære sektor,

er ikke tilstrækkeligt tilpasset beskæftigelsesmulighederne. Desuden bliver elever, som kommer fra ugunstige vilkår, oftere styret hen imod en grundlæggende erhvervsuddannelse, som også tegner sig for hovedparten af skolefrafaldene, hvilket bidrager til stor ulighed på uddannelsesområdet. Virkningen af den socioøkonomiske status for elevernes resultater er den højeste i OECD.

(13) I 2016 var kun 54,5 % af de personer i den erhvervsaktive alder, der ikke er født i EU, i beskæftigelse. Beskæftigelsesfrekvensen for kvinder, der ikke er født i EU (45,4 %), var en af de laveste i Unionen. Forskellen i beskæftigelsesfrekvensen mellem personer, der er født i Frankrig og uden for EU, er steget til 17,5 procentpoint i 2016 (23,7 procentpoint for kvinder). Den lave beskæftigelsesfrekvens for personer, der er født uden for EU, trækker den samlede beskæftigelsesfrekvens ned og afspejler en kronisk underudnyttelse af arbejdskraften. Andengenerationsindvandrere har også negative beskæftigelsesresultater, der ikke forklares med forskelle med hensyn til alder, uddannelse og kvalifikationer. Desuden er forskellene i de uddannelsesmæssige resultater vedvarende, eftersom andengenerationsindvandrerne kun til dels er ved at indhente det forsømte. For at imødegå denne udfordring er der er behov for en overordnet strategi, herunder navnlig specifikke foranstaltninger vedrørende sprogkundskaber, opkvalificering og uddannelse, erhvervsvejledning og andre målrettede aktive beskæftigelsespolitikker. En effektiv adgang til tjenesteydelser er nøglen til at øge arbejdsmarkedsdeltagelsen sammen med en indsats over for diskriminerende praksis ved ansættelse af personer, der ikke er født i EU, og andengenerationsindvandrere.

(14) Siden 2013 har den franske mindsteløn været underlagt indekseringsregler. I en kontekst med svag inflation og faldende lønstigninger er den steget langsommere end referencelønningerne. Mindstelønnen er høj i forhold til medianlønnen, men arbejdskraftomkostningerne på mindstelønsniveau er blevet reduceret gennem fritagelser for socialsikringsbidrag. Stigninger i mindstelønnen medfører lønstigninger for de fleste kategorier af arbejdstagere og risikerer at skabe et lønstigningspres. Indekseringen af mindstelønnen er vigtig for at bevare arbejdstagernes købekraft, men den gældende indekseringsordning risikerer at forsinke den nødvendige overordnede løntilpasning. I den nuværende situation med høj ledighed er der risiko for, at arbejdskraftomkostningerne på mindstelønsniveauet lægger hindringer i vejen for de lavtuddannedes beskæftigelsesmuligheder. Gruppen af uafhængige eksperter vurderer hvert år mindstelønnen i Frankrig og afgiver ikkebindende udtalelser om udviklingen heraf. Deres udtalelser om ad hoc-stigninger er hidtil altid blevet overholdt og spiller en vigtig rolle med hensyn til at kontrollere anvendelsen af sådanne ad hoc-stigninger.

(15) Med loven af august 2016 om arbejdskraft, social dialog og karriereforløb indførte Frankrig foranstaltninger, der tager sigte på at forbedre virksomhedernes evne til at tilpasse sig til de økonomiske konjunkturer og reducere segmenteringen af arbejdsmarkedet. Loven fastsætter bestemmelser om afskedigelser af økonomiske årsager, udvider anvendelsesområdet for de fleste overenskomster på virksomhedsniveau og øger effektiviteten af kollektive overenskomstforhandlinger. Fortsat høje arbejdsløshedstal har lagt pres på holdbarheden af arbejdsløshedsunderstøttelsessystemet. I den forbindelse indgik arbejdsmarkedets parter i marts 2017 en aftale om en ny arbejdsløshedsunderstøttelsesordning, der er blevet godkendt af regeringen, og som har til formål at mindske det årlige underskud med 1,2 mia. EUR.

(16) Selv om Frankrig har forbedret sine overordnede lovgivningsmæssige resultater, ligger erhvervsklimaet fortsat midt i spektret i forhold til de vigtigste konkurrenter. Trods vedvarende bestræbelser på forenkling står virksomhederne stadig over for en stor regelbyrde og hurtigt skiftende lovgivning. Dette er en af de største hindringer for private investeringer. Med forenklingsprogrammet har Frankrig taget skridt til at reducere bureaukratiet for virksomhederne, men en femtedel af de foranstaltninger, der blev vedtaget inden 2016, var endnu ikke blevet gennemført i maj 2017. Samtidig fortsætter tærskeleffekter med at påvirke virksomhedernes udvikling og har konsekvenser for deres økonomiske og markedsmæssige resultater. Øgede sociale og skattemæssige forpligtelser for virksomheder, der har over et bestemt antal medarbejdere, kan afholde dem fra at ekspandere til en størrelse, som er nødvendig for at kunne eksportere og innovere. Disse tærskeleffekter kan igen påvirke virksomhedernes produktivitet, konkurrenceevne og internationalisering. Ifølge empiriske data er tærsklerne med 10 og 50 ansatte særligt bekostelige for arbejdsgiverne, mens den franske økonomi er kendetegnet ved en uforholdsmæssigt lav andel af virksomheder, der ligger over disse tærskelværdier, hvilket tyder på en forbindelse mellem de to fænomener.

(17) Konkurrencen inden for servicefagene er blevet øget i nogle sektorer, men en række økonomisk vigtige sektorer som revisorvirksomhed, arkitektur, hjemmepleje, hotel- og restaurationsvirksomhed, taxi- og private køretjenester er stadig karakteriseret ved en lav grad af konkurrence og/eller lovgivningsmæssige hindringer. Der er fortsat en del hindringer for disse ydelser, især unødigt strenge reguleringsmæssige krav, som modvirker eller begrænser en effektiv konkurrence. Ved at mindske disse hindringer vil man, takket være nye teknologiske og digitale muligheder, kunne gøre det muligt for de eksisterende eller nye virksomheder at øge deres konkurrenceevne og/eller komme ind på nye

markeder, hvilket giver fordele for forbrugerne i form af lavere priser og bedre service. Med henblik herpå iværksatte Kommissionen som en del af en pakke af foranstaltninger, der skal fjerne hindringer på markederne for tjenesteydelser, i januar 2017 en gensidig evaluering, der opfordrer medlemsstaterne til at foretage en evaluering af deres respektive hindringer, som begrænser adgangen til visse erhverv.

(18) Innovationen i Frankrig lever ikke op til resultaterne i Europas førende innovationslande. Området er stadig præget af en høj grad af kompleksitet, og den overordnede koordinering er fortsat en udfordring. Forskellen mellem omfanget af offentlig støtte og Frankrigs middelmådige innovationsresultater rejser spørgsmål om effektiviteten af de offentlige støtteordninger. Samarbejdet mellem offentlig forskning og private virksomheder er navnlig ikke optimal og tynger innovationssystemets økonomiske resultater.

(19) Som led i det europæiske semester 2017 har Kommissionen gennemført en omfattende analyse af Frankrigs økonomiske politik, som blev offentliggjort i landerapporten for 2017. Den har også vurderet stabilitetsprogrammet for 2017 og det nationale reformprogram for 2017 samt opfølgningen på de henstillinger, der er blevet rettet til Frankrig i de foregående år. Kommissionen har ikke blot taget hensyn til deres relevans for en holdbar finanspolitik og socioøkonomisk politik i Frankrig, men også til deres overensstemmelse med EU-regler og -retningslinjer, da der er behov for at styrke den samlede økonomiske styring i Unionen ved på EU-plan at give input til de kommende nationale beslutninger.

(20) Rådet har på baggrund af denne vurdering gennemgået stabilitetsprogrammet for 2017, og dets holdning ([1]) afspejles især i henstilling 1 nedenfor.

(21) På baggrund af Kommissionens dybdegående undersøgelse og denne vurdering har Rådet gennemgået det nationale reformprogram for 2017 og stabilitetsprogrammet for 2017. Dets henstillinger i henhold til artikel 6 i forordning (EU) nr. 1176/2011 afspejles i henstilling 1 til 4 nedenfor,

HENSTILLER, at Frankrig i 2017 og 2018 iværksætter tiltag med henblik på at:

1. Efterleve Rådets henstilling af 10. marts 2015 som led i proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Gøre en betydelig finanspolitisk indsats i 2018 i overensstemmelse med kravene i den forebyggende del af stabilitets- og vækstpagten under hensyntagen til behovet for at styrke det igangværende opsving og sikre de offentlige finansers holdbarhed i Frankrig. Foretage en omfattende gennemgang af udgiftsposterne for at opnå effektivitetsgevinster, der fører til besparelser.

2. Konsolidere de foranstaltninger, der skal reducere arbejdskraftomkostningerne, for at gøre dem så effektive som muligt på en budgetneutral måde og øge deres beskæftigelses- og investeringsmæssige virkninger. Udvide det samlede skattegrundlag og træffe yderligere foranstaltninger til at gennemføre den planlagte nedskæring af den lovbestemte selskabsskattesats.

3. Forbedre adgangen til arbejdsmarkedet for jobsøgende, især de mindre kvalificerede arbejdstagere og personer med indvandrerbaggrund, bl.a. ved at ændre erhvervsuddannelsessystemet. Sikre, at udviklingen i mindstelønnen stemmer overens med målene om øget beskæftigelse og konkurrenceevne.

4. Mindske regelbyrden for virksomhederne, herunder ved at fortsætte forenklingsprogrammet. Fortsætte med at fjerne de konkurrencemæssige hindringer i servicesektoren, herunder inden for erhvervstjenester og lovregulerede erhverv. Forenkle og forbedre effektiviteten af de offentlige innovationsstøtteordninger.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. juli 2017.

På Rådets vegne

T. TÕNISTE

Formand

([1]) I henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1466/97.